

Иван Вазов

В унииe

Et toi, dis donc, toi que voila.
Qu'as tu fait de ta jeunesse?

Verlaine

Години фъркат, живот отива.
Уморен, отдих търси духът.
Тревожно поглед назад се впива –
в минало шумно, в изминат път.

Много ли в него следи оставих
от благородни, честни дела?
Що добро нещо ази прибавих
в общата скудост, лен и мъгла?

Фърлих ли семе за жътва плодна
в почвата млада, дето минах?
Мисъл пуснах ли там благородна?
Светло и вечно що завещах?

Как си послужих с дарът господен?
Почетох ли го с достоен труд?...
Тъжно аз гледам пътя изходен,
сърце ми свива нъравствен студ...

Безумно ази изхарчих сили,
на вятър фърлях, нахалост сях,
не пестих младий жар в мойте жили,
запас духовен лудо пилях.

В страсти метежни, в борби несвесни
що чудо чувства пръснах, слепец!
Пръсках всеместно цветя чудесни,
но красен, вечен свих ли венец?

Не цених доста мойто призванье,
ни в душа тайний пламък свещен;
аз пях, но рядко гордо съзнание
за дълг високи сгрева ме мен.

И мойте песни тъй отлетяха...

Много ли отклик има от тях?
Случайно скудни зърна паднаха
в ровката нива, аз дето пях...

Как много пръснах – и посях малко –
от толкоз сили, младост, живот!
О син разсипник, прахосал жалко
в безумни оргий безцен имот!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8485>]